

UZASADNIENIE

wyroku z dnia 28 grudnia 2017 roku w części dotyczącej kary i innych konsekwencji prawnych czynu

Wyrokiem Sądu Rejonowego w Kielcach z dnia 28 grudnia 2017 roku oskarżony R. R. został uznany za winnego tego, że: w dniu 11 sierpnia 2017 roku w miejscowości L., Gminy Z., województwa (...), będąc wcześniej prawomocnie skazanym przez Sąd Rejonowy w Kielcach sygn. akt XII K 255/11 i XII K 159/11 za prowadzenie pojazdu mechanicznego w stanie nietrzeźwości, kierował w ruchu lądowym pojazdem mechanicznym marki P. bez tablic rejestracyjnych będąc w stanie nietrzeźwości, I-sze badanie 1,01 mg/l, II - gie badanie 1.03 mg/l, III-cie badanie 1,00 mg/l, IV-te badanie 0,98 mg/l, to jest popełnienia czynu stanowiącego przestępstwo z art. 178 a§ 4 kk i za czyn ten na podstawie art. 178a § 4 kk Sąd wymierzył mu karę 8 (ośmiu) miesięcy pozbawienia. Jednocześnie Sąd na podstawie art. 42 § 3 kk orzekł wobec oskarżonego R. R. środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych dożywotnio, jak również na podstawie art. 43a § 2 k.k. Sąd orzekł wobec oskarżonego środek karny w postaci świadczenia pieniężnego w kwocie 10.000 zł. Z kolei na podstawie art. 627 kpk Sąd zasądził od oskarżonego kwotę 250 zł tytułem kosztów sądowych.

Wniosek o uzasadnienie wyroku złożył jedynie obrońca oskarżonego w części, która dotyczyła orzeczenia o karze i o innych konsekwencjach prawnych czynu, stąd też Sąd stosownie do treści art. 423 § 1a kpk ograniczył zakres uzasadnienia do tej części wyroku, której wniosek dotyczy (k. 65).

R. R. ma 31 lat, jest rozwodnikiem, ma trójkę dzieci na utrzymaniu. Ma wykształcenie zawodowe, z zawodu jest kamieniarzem. Utrzymuje się z prac dorywczych, osiągając z tego tytułu zarobki w kwocie 2000 złotych miesięcznie. Nie posiada majątku. Był uprzednio karany sądownie:

- wyrokiem Sądu Rejonowego w Kielcach z dnia 29 marca 2011 roku w sprawie o sygnaturze akt XII K 159/11 za przestępstwo z art. 178a § 1 kk na karę grzywny w rozmiarze 100 stawek dziennych po 10 zł każda. Ponadto wyrokiem tym orzeczono wobec R. R. środek karny w postaci zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych na okres 3 lat oraz środek karny w postaci świadczenia pieniężnego w kwocie 500 zł;

- wyrokiem Sądu Rejonowego w Kielcach z dnia 18 maja 2011 roku w sprawie o sygnaturze akt XII K 255/11 za przestępstwo z art. 178a § 1 kk na karę grzywny w rozmiarze 50 stawek dziennych grzywny po 20 zł każda. Ponadto wyrokiem tym orzeczono wobec R. R. środek karny w postaci zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych na okres 2 lat oraz środek karny w postaci świadczenia pieniężnego w kwocie 200 zł;

- wyrokiem Sądu Rejonowego w Kielcach z dnia 20 marca 2012 roku w sprawie o sygnaturze akt II K 856/11 za przestępstwo z art. 209 § 1 kk na karę 1 roku pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby wynoszący 3 lata Ponadto wyrokiem tym orzeczono wobec R. R. obowiązek łożenia na utrzymanie dzieci. Postanowieniem Sadu Rejonowego w Kielcach z dnia 22 maja 2015 roku zarządzone wykonanie warunkowo zawieszony kary.

dowód: wyjaśnienia oskarżonego (k. 53), osobo-znawcze (k. 25), dane o karalności (k. 27-28), odpisy wyroków w sprawie XII K 255/11 oraz XII K 159/11 Sądu Rejonowego w Kielcach (k. 37, 39), dane z aktu oskarżenia.

Oceniając zgromadzony w niniejszej sprawie materiał dowodowy uznać należy, iż sprawstwo i wina oskarżonego R. R. w zakresie zarzucanego mu czynu nie budzą jakichkolwiek wątpliwości.

Jak wynika z danych o karalności, oskarżony był już wcześniej prawomocnie skazany wyrokiem Sądu Rejonowego w Kielcach z dnia 20 marca 2011r. w sprawie o sygn. XII K 159/11 oraz wyrokiem Sądu Rejonowego w Kielcach z dnia

18 maja 2011 roku w sprawie XII K 255/11 za prowadzenie pojazdu mechanicznego w stanie nietrzeźwości (k. 37,39). Przedmiotowe skazania na dzień wyrokowania w niniejszej sprawie nie uległy zatarciu (k. 27-28).

Oskarżony w dniu 11 sierpnia 2017 r. prowadząc zatem pojazd mechaniczny marki P. w ruchu lądowym, znajdując się w stanie nietrzeźwości i będąc uprzednio prawomocnie skazanym za przestępstwo z art. 178a § 1 kk, wypełnił znamiona przestępstwa z art. 178a § 4 kk.

Sąd, na podstawie dyspozycji tego przepisu, wymierzył oskarżonemu R. R. za przypisane mu przestępstwo karę 8 (ośmiu) miesięcy pozbawienia wolności. Orzekając w przedmiocie kary Sąd miał na uwadze wysoki stopień winy i taki sam stopień społecznej szkodliwości przypisanego oskarżonemu czynu.

Przesłanką konieczną do przypisania sprawcy popełnienia przestępstwa jest wykazanie jego winy. (...) jest możliwość postawienia zarzutu, że w czasie i miejscu, gdy sprawca miał możliwość zachowania się zgodnego z prawem, wybiera zachowanie niezgodne

z obowiązującym porządkiem prawnym. Wina w przypadku oskarżonego nie budzi jakichkolwiek wątpliwości. R. R. miał pełną i nieskrępowaną możliwość zachowania się zgodnego z prawem, nic bowiem nie ograniczało go w podejmowaniu decyzji co do tego, czy prowadzić pojazd mechaniczny w stanie nietrzeźwości i czy musi to robić.

Oskarżony nie działał ani w stanie wyższej konieczności ani nie był pod wpływem błędu. Należy zatem stwierdzić, że oskarżony świadomie jeździł motorowerem, mimo że nie miał żadnych szczególnych czy nadzwyczajnych powodów, by wykonać tę czynność. Nie można też wskazać żadnych okoliczności, które mogłyby zmniejszyć stopień jego winy. R. R. miał pełną świadomość, że był nietrzeźwy, a będąc uprzednio skazany za jazdę w stanie nietrzeźwości bez wątplenia wiedział jakie są tego konsekwencje.

Uznać zatem należy, iż oskarżony przypisane mu przestępstwa popełnił umyślnie, z pełnym rozeznanieniem. W świadomości dorosłego, przeciętnego człowieka mieści się wiedza, iż bezpośrednio po spożyciu alkoholu, znajduje się on w organizmie. Oskarżony miał zatem świadomość, że prowadzi pojazd mechaniczny w ruchu lądowym będąc już wcześniej za to samo skazanym przez Sąd, a przewidując możliwość, że znajduje się w stanie nietrzeźwości, co najmniej godził się z tym, że będzie prowadził ten pojazd w takim stanie.

Stopień społecznej szkodliwości czynu oskarżonego należy ocenić jako wysoki, co wynika głównie ze znaczenia normy prawnej jaką jest bezwzględny nakaz powstrzymania się od prowadzenia pojazdów w ruchu lądowym przez osoby znajdujące się w stanie nietrzeźwości lub pod wpływem środka odurzającego. Zasady te mają zapewnić bezpieczeństwo i porządek w ruchu lądowym. Zakaz prowadzenia pojazdów mechanicznych w stanie nietrzeźwości jest jednym z najważniejszych i najistotniejszych obowiązków spoczywających na kierujących, który niestety jest bardzo często lekceważony i łamany. Oskarżony jest tu oczywistym tego dowodem albowiem uprzednio był już dwukrotnie karany za takie samo przestępstwo. Oskarżony wykazał całkowite i rażące lekceważenie dla obowiązujących przepisów i norm prawnych dotyczących zachowania się na drogach, po raz kolejny łamiąc prawo.

Wymierzając oskarżonemu karę Sąd kierował się wskazaniami zawartymi w art. 53 kk i określił ją w ten sposób, by jej dolegliwość nie przekraczała stopnia winy, a kara uwzględniała stopień społecznej szkodliwości czynu. Wzięto również pod uwagę cele zapobiegawcze, które kara ma osiągnąć w stosunku do skazanego, a także potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa.

Jako okoliczność obciążającą Sąd uwzględnił wysoki stopień społecznej szkodliwości czynu oskarżonego, wysoki stopień winy oraz wagę naruszonych obowiązków, uprzednią karalność oskarżonego, a także permanentnie lekceważący stosunek oskarżonego do obowiązujących przepisów.

W ocenie Sądu karą spełniającą wyżej określone w art. 53 kk wymogi jest właśnie kara 8 (ośmiu) miesięcy pozbawienia wolności. Odbycie kary w orzeczonym wymiarze powinno skłonić sprawcę do dogłębnego przemyślenia swojego dotychczasowego postępowania i jego właściwej oceny w kontekście przyszłych

zachowań. Żadne inne rozstrzygnięcie nie będzie skuteczne, gdyż inne kary (tj. dwukrotnie orzeczona kara grzywny za takie same przestępstwa) nie wyeliminowały niebezpiecznych dla innych użytkowników dróg zachowań oskarżonego, nie odniosły zatem w stosunku do niego oczekiwanego skutku wychowawczego i prewencyjnego. Zastosowanie wobec oskarżonego dobrodziejstwa z art. 37 a kk umocniłoby go zatem jedynie w poczuciu bezkarności. Stąd też Sąd nie wymierzył oskarżonemu kary innego rodzaju. Sąd zwrócił uwagę na to, że był to już kolejny raz kiedy R. R. wszedł w konflikt z prawem, jak też, że jego zachowanie skutkowało nie tylko abstrakcyjnym narażeniem na niebezpieczeństwo innych uczestników ruchu drogowego, ale będąc w stanie znacznej nietrzeźwości z łatwością mógł doprowadzić do tragedii. Jednocześnie Sąd zważył i na to, że oskarżony przyznał się do winy i spożywania alkoholu w dniu zdarzenia z jednoczesną, późniejszą jazdą motorowerem, finalnie zatem Sąd orzekł karę pozbawienia wolności w dolnych granicach ustawowego zagrożenia przewidzianego w ramach art. 178a § 4 kk.

Orzeczona kara pozbawienia wolności, w ocenie Sądu, nie ma w sobie cech ani nadmiernej łagodności ani też nadmiernej surowości, przystaje do winy oskarżonego, a także innych okoliczności wymienionych w art. 53 § 1 i 2 kk. Winna jednocześnie spełnić swe cele zapobiegawcze i wychowawcze, a także wpłynąć na oskarżonego R. R. w taki sposób, aby w przyszłości powstrzymał się od podobnego typu zachowań, uzmysławiając mu ich szkodliwość. Ponadto, orzeczona kara, zdaniem Sądu, będzie zgodna ze społecznym poczuciem sprawiedliwości, a także w sposób prawidłowy ukształtuje świadomość prawną społeczeństwa.

Wskazać należy, że mając na uwadze powyżej opisane okoliczności Sąd uznał, że w stosunku do oskarżonego nie zachodzi szczególnie uzasadniony wypadek o którym mowa w art. 69 § 4 kk, który wskazywałby na możliwość warunkowego zawieszenia wykonania orzeczonej wobec R. R. kary pozbawienia wolności. Oskarżony bowiem, po raz kolejny prowadząc pojazd mechaniczny w ruchu lądowym w stanie nietrzeźwości, wykazał się zupełnym lekceważeniem obowiązującego porządku prawnego, co wskazuje, że jest sprawcą, pomimo młodego wieku, niepoprawnym. Dodatkowo warunkowemu zawieszeniu wykonania orzeczonej w stosunku do oskarżonego kary pozbawienia wolności sprzeciwia się brzmienie art. 69 § 1 kk. Oskarżony bowiem w czasie popełnienia przypisanego mu w mniejszej sprawie przestępstwa był już bowiem skazany na karę pozbawienia wolności.

W oparciu o przepis art. 42 § 3 kk Sąd orzekł obligatoryjnie wobec oskarżonego środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych dożywotnio. Orzeczenie to, zdaniem Sądu pozwoli na stałe wyeliminowanie z ruchu drogowego oskarżonego, który stanowi potencjalne bardzo duże zagrożenie dla innych uczestników ruchu. Nadto Sąd wyraża pogląd, że i w tym wypadku - jeśli chodzi o orzeczenie środka karnego - nie zachodzi wobec oskarżonego „wyjątkowy wypadek uzasadniony szczególnymi okolicznościami”, jednocześnie orzeczenie terminowego okresu zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych nie spełniłoby wobec oskarżonego oczekiwanego skutku.

Na podstawie art. 43a § 2 kk Sąd orzekł wobec oskarżonego świadczenie pieniężne w kwocie 10.000 (dziesięć) tysięcy złotych na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej. Świadczenie to nie jest formą naprawienia szkody, lecz stanowi środek karny pełniący funkcje o penalnym charakterze, jego wysokość określona w najniższym dopuszczonym przez ustawę wymiarze, została dostosowana do możliwości finansowych oskarżonego, który utrzymuje się z prac dorywczych, ma na utrzymaniu troje małoletnich dzieci.

Na podstawie art. 627 kpk Sąd zasądził na rzecz Skarbu Państwa od R. R. kwotę 250 złotych tytułem zwrotu kosztów sądowych. W przedmiotowej sprawie nie ujawniły się żadne okoliczności przemawiające za zwolnieniem oskarżonego od ich uiszczenia. Trzeba mieć też na uwadze, że koszty te zostały wywołane tylko i wyłącznie jego nagannym zachowaniem i nikt inny poza nimi nie może ich ponosić, Skarb Państwa także nie powinien być tymi kosztami obciążony skoro nic za tym nie przemawia.

Na koszty sądowe w niniejszej sprawie złożyły się:

- 180 zł tytułem opłaty od kary pozbawienia wolności na podstawie

art. 2 ust. 1 pkt 3 pkt ustawy z 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (t.j.: Dz. U. z 1983 r., Nr 49, poz. 223 ze zm.);

- 30 zł tytułem opłaty za uzyskanie informacji o osobie z Krajowego Rejestru Karnego na podstawie art. 618 § 1 pkt 10 k.p.k. w zw. z § 3 ust. 1 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 18 czerwca 2014 r. w sprawie opłat za wydanie informacji z Krajowego Rejestru Karnego (Dz. U. z 2014 r., poz. 861);
- 40 zł tytułem opłaty za ryczałt za doręczenia korespondencji w postępowaniu przygotowawczym i sądowym – na podstawie art. 618 § 1 pkt 1 k.p.k. w zw. z § 1 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 18 czerwca 2003 r. w sprawie wysokości i sposobu obliczania wydatków Skarbu Państwa w postępowaniu karnym (t.j.: Dz. U. z 2013 r., poz. 663 ze zm.);

Mając na uwadze powyższe rozważania, na podstawie powołanych przepisów, Sąd orzekł jak w sentencji wyroku.

informacje o jednostce

SSR Monika Marcinkowska